

Arrest

nr. 272 679 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. MAEX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 25 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 14 september 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1987 in San Salvador. U hebt universitaire studies gedaan, maar maakte deze niet af. U behaalde wel uw diploma in een technische studie om medische instrumenten te steriliseren. U had verschillende jobs. U verkocht eten aan uw woning, had een zaak met uw broer waar jullie kleren verkochten en u verhuurde twee auto's. In verband met die huurauto's werd een juridische procedure opgestart tegen een persoon die uw auto had gestolen. U had een tijd een relatie met G. J. L. J. (...) en woonde met hem samen van 2010 tot 2014. U kreeg met hem een dochter F. I. (...), die samen met u in België is. In 2014 belandde uw ex-partner even in de gevangenis nadat u klacht tegen hem had neergelegd over een ruzie omdat hij uw dochter niet wilde teruggeven. Uw schoonmoeder hielp hem uit de gevangenis en zorgde ervoor dat hij naar Mexico verhuisde, waar hij sinds 2014 steeds gewoond heeft.

U hebt een tijd in de kolonie Monte Bello in Mejicanos gewoond, maar bendeleden bekladden er met graffiti de muren van de woning en toen uw zus dat wilde overschilderen werd ze door hen bedreigd. U weet niet van welke bende ze waren omdat zowel de MS als de 18 in de buurt aanwezig waren. Na deze bedreiging verhuisde u naar een huurhuis in de (...), kolonie Miramonte in San Salvador. Daar woonde u tot uw vertrek in 2019 samen met uw moeder en uw dochter. Sinds juni 2018 kwam uw nicht K. E. R. E. (...) bij jullie wonen, nadat haar familie problemen had gekend in hun vorige woonplaats. Twee van K. (...)’s broers werden vermoord en haar zus werd ontvoerd.

Sinds begin 2019 werkte K. (...) voor het merk Robertoni, waarvoor zijn naar supermarkten op verschillende plekken moest gaan. Sinds juli 2019 begon zij lastiggevallen te worden door haar collega J. (...) in de supermarkt van Zacamil die haar allerlei vragen stelde. Zij moest hier eveneens kleine sommen renta betalen aan een bendelid van de 18. In augustus 2019 zei J. (...) aan K. (...) dat hij het bevel had gekregen van de bende dat zij of haar familie geld moesten betalen om verder geen problemen te krijgen. Nadien merkte K. (...) een keer dat ze achtervolgd werd door een motor terwijl ze op de bus zat. Ook merkten jullie een motor met twee mannen op die naar jullie keken toen jullie op een dag samen met uw dochter naar het park gingen.

Op 22 september 2019 kwamen twee bendeleden, een man en een vrouw, naar uw woning. U en uw moeder kwamen aan de deur. De bendeleden eisten 1000 dollar. Uw moeder vertelde hen dat ze dat niet kon betalen en onderhandelde dat ze 500 dollar zou betalen tegen de volgende woensdag. Op 25 september gingen u en uw moeder het geld op de parking van de supermarkt in Zacamil overhandigen aan hetzelfde bendelid die aan de woning was gekomen. Het bendelid zei dat hij tegen 31 oktober 5000 dollar wilde, waarop hij jullie begon te bedreigen en zei dat hij wist waar uw dochter studeerde. In de nacht van 9 op 10 oktober gingen K. (...) en u klacht neerleggen tegen de afpersing.

Daarnaast vreest u ook dat uw dochter bij terugkeer naar El Salvador van u zal worden afgenomen omdat u haar zonder de toestemming van uw ex-partner mee naar België nam. U vreest dat uw ex-partner uw dochter bij uw schoonouders zal laten wonen, waar ook uw schoonbroer woont die uw dochter seksueel misbruikte, iets waarvoor u in 2017 klacht neerlegde bij de politie. Na dit incident bleef u uw dochter naar uw schoonouders brengen maar u liet uw dochter er niet meer ongesuperviseerd achter.

U voegt tot slot nog toe dat in 2020 een van uw broers, O. S. M. (...), samen met zijn moeder ontvoerd werd alsook dat uw neef M. (...) in 2021 ontvoerd werd maar intussen naar de Verenigde Staten kon vluchten.

Op 19 oktober 2019 vertrok u samen met K. (...) uit El Salvador. U reisde via Spanje en Frankrijk naar België, waar u op 22 oktober toekwam. Op 25 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw dochter, uw belastingkaart, een artikel over de ontvoering van uw broer O. (...), een politieklacht betreffende het seksueel misbruik van uw dochter, een politieklacht betreffende de afpersing, een toelatingsbrief om uw dochter uit El Salvador mee te nemen en een klacht in verband met een autodiefstal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u, evenals uw moeder en nicht K. (...), in 2019 afgeperst werd door de bende 18 (CGVS (...) dd. 10 mei 2021 (hierna CGVS D. (...) 1), p. 10 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna CGVS D. (...) 2), p. 3). Veelvuldige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van K. (...) halen de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief echter volledig onderuit. Daarnaast verklaart u ook te vrezen dat uw ex-partner in geval terugkeer naar El Salvador uw dochter zal afnemen en bij uw schoonouders zal plaatsnemen waar u vreest voor een inwonende oom die uw dochter in 2017 seksueel misbruikte (CGVS D. (...) 1, p. 10-11 en CGVS D. (...) 2, p. 6 en 14-15). Verschillende elementen en incoherenties ondermijnen echter ook de geloofwaardigheid van uw vrees in dit verband. Tot slot haalt u nog enkele andere incidenten aan (CGVS D. (...) 1, p. 6 en 9-10 en CGVS D. (...) 2, p. 2-3 en 5), die echter niet de aanleiding voor uw vertrek vormden en waarvoor u geen concrete persoonlijke vrees aantoonde.

Zo stelt u dat uw zus in de kolonie Monte Bello bedreigd werd nadat zij graffiti van de bendeleden op jullie huis had overschilderd, waarna jullie verhuisden naar de kolonie Miramonte. U verklaart nadien nooit nog problemen te hebben gehad naar aanleiding van dit incident, en evenmin door het feit dat uw oude adres op uw DUI bleef staan na uw verhuis (CGVS D. (...) 1, p. 4 en 11). Daarnaast stelt u dat een van uw huurauto's gestolen werd in 2017 door een crimineel die u bedreigde en dat hiervoor een rechtszaak werd opgestart. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt u te denken dat die persoon nog steeds in de gevangenis zit, maar dat u vreest dat hij via contacten met bendeleden u zou laten vermoorden of dat hij u iets zou aandoen als hij vrijkomt. Gevraagd of hier concrete aanwijzingen voor zijn, antwoordt u echter ontkennend (CGVS D. (...) 1, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt u dat u niet weet of de man nog in de gevangenis zit, maar dat dit incident niet de aanleiding vormde tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS D. (...) 2, p. 2). Aldus slaagt u er niet in om in verband met dit incident een concrete en persoonlijke vrees aan te tonen. Evenmin toont u nog een concrete vrees aan in verband met enkele gebeurtenissen uit uw jeugd die u aanhaalt, met name een verkrachting alsook enkele diefstallen in uw grootmoeders huis en het feit dat men eenmaal wapens naar u en uw broers gericht heeft (CGVS D. (...) 2, p. 3 en 5). U haalt verder nog aan dat uw neef M. (...) in 2021 werd ontvoerd maar dat hij kon ontsnappen naar de VS alsook dat uw broer O. (...) na uw vertrek werd ontvoerd. Gevraagd of u in verband daarmee een concrete persoonlijke vrees heeft, antwoordt u vaagweg dat ze uw dochter kunnen ontvoeren en dat u niet wil dat dat met haar gebeurt. Derhalve slaagt u er opnieuw niet in een persoonlijke toekomstige vrees aan te tonen (CGVS D. (...) 1, p. 9-10 en Dilcia 2, p. 3 en 5).

Voorts heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij de vrees die u stelt te koesteren in verband met uw ex-partner en zijn broer die uw dochter misbruikte in 2017 – problemen waarvan u stelt dat deze niet de aanleiding vormden voor uw vertrek uit El Salvador in 2019 (CGVS D. (...) 1, p. 10). U stelt dat uw ex-partner in 2014 voor een tijdje in de gevangenis belandde naar aanleiding van een klacht van u omdat hij u bedreigde en geslagen had (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 3). Gelet op het feit dat u in het verleden aldus een zekere vorm van bescherming hebt genoten vanwege de autoriteiten, verbaast het dan ook dat u in verband met het misbruik van uw dochter stelt dat de politie helemaal niets doet en dat ze mensen niet helpen (CGVS D. (...) 2, p. 5). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u hebt aangedrongen bij de politie om verder iets te ondernemen tegen uw ex-schoonbroer, ondanks het feit dat de politie in het verleden wel actie ondernam tegen uw ex-partner. Dat u dan wel uw vader naar de politie stuurt louter en alleen om de klacht tegen uw ex-schoonbroer te vinden (CGVS D. (...) 2, p. 5) doet vragen rijzen bij de ernst van uw pogingen om bescherming te zoeken tegen uw ex-schoonbroer.

Daarenboven verbaast het dat u contact blijft onderhouden met uw schoonfamilie en dat u uw dochter, na een pauze van 6 maanden volgend op het incident met uw ex-schoonbroer, verder naar de woning van

uw schoonouders bleef brengen ondanks het feit dat uw ex-schoonbroer daar nog steeds woonde. Dat u uw dochter niet ongesuperviseerd achterliet en dat het dienstmeisje voor haar zorgde vormt geen afdoende verklaring, te meer aangezien uw schoonmoeder niet optrad tegen het gedrag van haar zoon en hem bleef verdedigen nadat ze op de hoogte werd gebracht van de pedofiele handelingen die hij gesteld had (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 14). Voorts is het weinig coherent dat uw schoonouders er in 2014 wel voor zorgden dat uw ex-partner uit de gevangenis vrijkwam, maar dan later wel uw kant zouden kiezen door u (financieel) te ondersteunen zodat u en uw dochter het land zonder zijn toestemming konden verlaten – waardoor uw ex-partner razend is en dreigde uw dochter af te nemen bij terugkeer (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 5-7, 12 en 15 en CGVS (...) dd. 10 mei 2021 (hierna CGVS K. (...) 1), p. 3 en 10).

U verklaart dan ook te vrezen dat uw ex-partner uw dochter in geval van terugkeer daadwerkelijk zal afnemen – en u zal laten vermoorden indien u dat weigert – en bij uw schoonouders zal plaatsnemen, waar uw dochter opnieuw door haar oom misbruikt kan worden (CGVS D. (...) 1, p. 10-11 en CGVS D. (...) 2, p. 6 en 14-15). Dat u uw dochter zou moeten afstaan aan haar grootouders strookt echter niet met het feit dat zij u steunden om uw dochter zonder toestemming van haar vader, maar via de Procuraduria uit het land mee te nemen en u daartoe ook financieel ondersteunden (CGVS D. (...) 2, p. 7). Bovendien betreft het een hypothetische bewering die u niet concreet staft. U stelt immers slechts dat uw ex-partner dit in een dronken bui aan een neef van hem vertelde. Gevraagd hoe hij dit concreet zou doen, stelt u dat u het niet weet en dat hij u misschien zou vermoorden omdat ze een boerderij hebben met illegale wapens en u in het verleden al had belaagd. Wanneer even later nogmaals gevraagd wordt hoe uw ex-partner concreet vanuit Mexico uw dochter zou afnemen antwoordt u naast de kwestie dat hij wilde dat zijn dochter bij zijn ouders zou wonen en weidt u opnieuw uit over de problemen die u in het verleden met hem hebt gehad alsook over het feit dat hij zich nu machtig voelt omdat hij bij een criminele organisatie zit. Afgezien van de loutere bewering dat uw ex-partner lid van een kartel in Mexico is waarvan u de naam niet kent (CGVS D. (...) 2, p. 6) blijkt echter nergens uit uw verklaringen hoe machtig hij werkelijk is en hoe hij er in zou slagen uw dochter van u af te nemen. Bovendien hebt u zelf nooit meer contact gehad met de vader van uw dochter sinds zijn vertrek uit El Salvador in 2014. Enkel toen uw dochter in 2020 een ongeluk kreeg in België had u telefonisch contact met uw ex-partner, maar toen heeft hij niet gedreigd dat hij het kind van u zou afnemen (CGVS D. (...) 2, p. 6-7 en 15). Daarbij is het merkwaardig dat, als u werkelijk vreest dat uw dochter in geval van terugkeer afgenomen zal worden door uw ex-partner, u spontaan contact blijft houden met zijn ouders. Op die manier zou uw ex-partner immers op de hoogte kunnen blijven van uw bewegingen en zou hij zijn bedreigingen kunnen uitvoeren.

Wat de door u aangehaalde afpersingsproblemen betreft dient vooreerst opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen begonnen de afpersingsproblemen toen K. (...) werkte voor Robertoni, een job waarvoor zij naar supermarkten op verschillende plaatsen moest gaan, en dat zij hierdoor reeds vanaf het begin kleine bedragen moest betalen aan de bende. U stelt dat K. (...) slechts bij één supermarkt, die in Zacamil, werd afgeperst maar dat ze bij andere supermarkten niet moest betalen (CGVS D. (...) 2, p. 8). Dit is echter niet consistent met K. (...)’s verklaring dat zij steeds op alle plekken 5 of 10 dollar moest betalen en dat u daar wel degelijk van op de hoogte was (CGVS K. (...) 1, p. 7-8 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna: CGVS K. (...) 2), p. 6). Jullie stellen dat K. (...)’s collega J. (...), die geen bendelid was maar er wel connecties mee had, haar vanaf juli 2019 allerlei persoonlijke vragen begon te stellen en dat een andere collega, een bendelid van de 18 van wie jullie de naam niet kennen, gelijktijdig kleine bedragen renta begon te vragen telkens als K. (...) in Zacamil kwam (CGVS K. (...) 1, p. 11-12; CGVS K. (...) 2, p. 4 en 6-7; CGVS D. (...) 1, p. 7-8). Wat betreft de persoon die K. (...) dan in augustus vroeg om een groter bedrag blijken K. (...)’s verklaringen echter niet volledig coherent. Terwijl ze immers eerst stelt dat het de persoon was die haar altijd geld vroeg (CGVS K. (...) 1, p. 8) stelt ze even later dat het J. (...) was die haar dat zei (CGVS K. (...) 1, p. 13). Jullie verklaringen dat K. (...) door twee verschillende personen werd lastiggevallen – haar collega J. (...) die haar vragen stelde en een ander persoon die haar de kleine bedragen vroeg – stroken daarbij niet met wat de politieklacht dd. 10 oktober 2019 vermeldt, namelijk dat één en dezelfde persoon K. (...) uitvroeg en geld van haar eiste.

Voorts halen jullie aan nadien enkele keren gevolgd te zijn geweest. K. (...) stelt aanvankelijk dat ze dit slechts één keer merkte toen iemand op een motor haar volgde terwijl ze op de bus zat, dat u er niet bij betrokken was en dat u nooit hebt gemerkt dat jullie achtervolgd werden (CGVS K. (...) 2, p. 8). Erop gewezen dat u, daarentegen, eerder had verklaard dat jullie beide een keer merkten dat jullie in het oog gehouden werden door personen op een motor toen jullie samen naar het park gingen (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10), stelt K. (...) slechts dat dat anders was omdat ze toen gestationeerd stonden. Bovendien bevatten jullie verklaringen over het incident waarbij twee mannen op een motor jullie nabij het park in het oog hielden flagrante tegenstrijdigheden. Zo stelt K. (...) tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde voordat twee bendeleden op 22 september naar jullie woning kwamen om geld te eisen (CGVS K. (...) 1, p. 13-14). Tijdens het tweede interview stelt zij echter dat het incident met de mannen op de motor gebeurde enkele dagen nadat men naar huis was gekomen en dat de mannen op de motor die dag signalen deden om duidelijk te maken dat jullie het gevraagde bedrag moesten betalen. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, stelt K. (...) tijdens haar tweede interview dat ze niet weet waarom ze het de eerste keer anders verklaarde maar dat ze er nu “meer aan gedacht” had (CGVS K. (...) 2, p. 9). Dit weet echter geenszins te overtuigen, te meer aangezien het incident met de motor volgens uw verklaringen eveneens gebeurde voordat de bendeleden aan de woning kwamen. Geconfronteerd met haar bewering herhaalt u slechts dat het voordien gebeurde (CGVS D. (...) 2, p. 15), waarmee de aangekaarte tegenstrijdigheid niet wordt opgehelderd. Daarbij stelt K. (...) initieel dat de personen op de motor tegen jullie zeiden dat jullie moesten betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13), terwijl u verklaart dat ze helemaal niets zeiden (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10). Door nadien te stellen dat ze zich niet herinnert of ze jullie benaderd hebben of niet (CGVS K. (...) 2, p. 9) klaart K. (...) deze tegenstrijdigheid niet uit. Nog verklaart K. (...) verschillende dingen over de identiteit van de personen op de motor. Terwijl ze eerst immers stelt dat ze niet wist wie het waren en dat ze hen niet kon identificeren omdat ze hun helmen aanhadden (CGVS K. (...) 1, p. 14), verklaart ze nadien dat ze wist dat het de persoon van haar werk was die haar geld vroeg door de nummerplaat van de motor (CGVS K. (...) 2, p. 9).

Evenmin zijn jullie verklaringen consistent over het moment waarop bendeleden naar jullie woning kwamen om geld te eisen. Terwijl u en K. (...) initieel stellen dat de bendeleden op 22 september thuis langs kwamen en dat jullie op 25 september een deel van dat geld gingen betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13; CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 4), verklaart uw nicht tijdens haar tweede interview dat dit allebei in augustus gebeurde (CGVS K. (...) 2, p. 5-6). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u slechts dat het niet in augustus geweest kan zijn (CGVS D. (...) 2, p. 15). Ook leggen jullie strijdige verklaringen af over het bedrag dat de bendeleden die avond vroegen. U stelt dat ze 1000 dollar vroegen maar dat uw moeder kon onderhandelen dat ze op woensdag 25 september 500 dollar moest betalen aan de parking van het winkelcentrum van Zacamil, en voegt later toe dat ze jullie die woensdag nog zeiden 5000 dollar extra te willen tegen 31 oktober (CGVS D. (...) 1, p. 8 en 11 en CGVS D. (...) 2, p. 3-4). K. (...) stelt tijdens haar eerst interview echter dat ze op 22 september al 5000 dollar vroegen, hetgeen in schijven betaald moest worden met een eerste schijf van 500 dollar op woensdag de 25e (CGVS K. (...) 1, p. 14-15). Wanneer tijdens haar tweede interview gevraagd wordt welk bedrag de bendeleden bij de woning vroegen die eerste avond, antwoordt K. (...) “500 dollar” en gevraagd of ze enkel 500 dollar vroegen stelt ze “dat is wat ze tegen me zeiden”. Erop gewezen dat ze voordien echter had verklaard dat 5000 dollar in schijven betaald moest worden, antwoordt ze te denken dat dat daarna was (CGVS K. (...) 2, p. 5 en 9-

10). Aldus blijkt K. (...) zichzelf tegen te spreken. Uw verklaring dat K. (...) zei dat er meteen 500 dollar gevraagd werd omdat dat is wat jullie hebben afgegeven (CGVS D. (...) 2, p. 16) klaart dit niet uit.

Voorts leggen jullie onduidelijke verklaringen af over de identiteit van benedeleden die aan de woning kwamen. U stelt dat K. (...) de persoon die jullie eerder op de motor aan het park hadden gezien herkende als degene die haar held geld vroeg in Zacamil en dat het ook de persoon op de motor was die later aan de woning kwam, hetgeen impliceert dat het bendelid van de supermarkt in Zacamil degene was die later aan de woning kwam. Gewezen op deze vaststelling antwoordt u naast de kwestie “we denken dat de man die haar vragen stelde een vriend is van hem en dat hij hem stuurde”. Bovendien kan u het bendelid van aan de woning gedetailleerd beschrijven en het is dan ook vreemd dat u niet met K. (...) gesproken zou hebben om na te gaan of uw beschrijving van het bendelid aan de woning overeenstemt met haar beschrijving van het bendelid in Zacamil. Uw verklaringen dat u toen “niet veel aandacht aan het verhaal van K. (...)” besteedde, dat die afpersingen van Zacamil iets heel gewoonlijk waren en dat “K. (...) een heel gesloten persoon” is, weten niet te overtuigen. Het betreft immers de aanleiding voor jullie gezamenlijke vlucht uit het land. Het kan dan ook verwacht worden dat jullie hierover meer met elkaar gesproken zouden hebben (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 9). Dient nog toegevoegd dat dit evenmin strookt met de politieklacht dd. 10 oktober 2019, aangezien deze vermeldt dat de persoon die K. (...) vragen stelde en geld vroeg ook degene is die op 22 september naar de woning kwam.

Volgens uw verklaringen bent u op 25 september met uw moeder 500 dollar gaan betalen aan de parking van het winkelcentrum in Zacamil (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 12). K. (...) verklaart initieel dat u het geld bracht en dat ze niet weet waar dit plaatsvond (CGVS K. (...) 1, p. 15) maar vertelt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat jullie het met drie – u, uw moeder en K. (...) – gingen brengen en dat jullie het geld in een enveloppe afgaven via het raam van de auto. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen antwoordt K. (...) naast de kwestie dat ze een akkoord hadden met uw tante en dat ze het geld hebben afgegeven (CGVS K. (...) 2, p. 10). Wanneer u met K. (...)’s verklaringen geconfronteerd wordt, stelt u uw verklaring bij in die zin dat K. (...) na haar werk in de auto gestapt is en er dus bij was toen jullie de enveloppe afgaven (CGVS D. (...) 2, p. 16). Dit is weinig overtuigend.

Bovendien is het onlogisch dat, als K. (...) toch werkelijk aanwezig was op het moment van de betaling, zij niet zou weten dat het bendelid op dat moment 5000 dollar eiste tegen 31 oktober en dat hij jullie bedreigde. Zij verklaarde zelfs in die zin dat benedeleden altijd even wachten om meer geld te vragen om te vermijden dat mensen naar de politie stappen (CGVS D. (...) 2, p. 3 en 12; CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen “ik weet niet waarom ze dat gezegd heeft” (CGVS D. (...) 2, p. 16). Voorts stemt K. (...)’s verklaring dat zij nadien bleef werken voor Robertsoni maar dat ze een overplaatsing aanvraag waardoor zij niet meer in Zacamil moest komen (CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 11) niet overeen met wat u beweert, namelijk dat K. (...) na dit incident gewoon in Zacamil bleef werken en daar renta bleef betalen aan de afpersers (CGVS D. (...) 2, p. 12-13). Wanneer K. (...) hierop gewezen wordt, wijzigt ze haar verklaring in die zin dat ze af en toe nog in Zacamil kwam voor bepaalde gevallen zoals ter vervanging van een zieke collega. Op de vraag of zij in die paar gevallen dan nog werd aangesproken door de benedeleden over de afpersing, antwoordt ze naast de kwestie dat ze tegen hen zei dat ze de overplaatsing niet zelf had aangevraagd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Jullie verklaringen weten wederom niet te overtuigen.

Tenslotte is het bedenkelijk dat jullie al in augustus, nog voordat benedeleden geld waren komen vragen aan jullie woning, de paspoorten aanvroegen en jullie vertrek regelden (CGVS D. (...) 1, p. 6-7 en CGVS K. (...) 1, p. 9), aangezien u stelt dat de kleine bedragen renta die K. (...) voordien betaalde niet ongewoon waren en er verder niets gebeurd was behalve dat jullie eenmaal de collega van K. (...) op een motor zagen. Dat jullie al wisten dat ze jullie gingen komen bezoeken in jullie woning (CGVS D. (...), 5 en p. 10) is weinig overtuigend. Hoewel jullie initieel beide verklaren dat jullie al voor de bedreiging aan de woning het vertrek begonnen te regelen, stelt K. (...) bovendien tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat jullie pas in september – nadat benedeleden naar de woning waren gekomen – de reis begonnen te regelen en dat ze zich niet kon herinneren dat ze ooit anders had gezegd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie vermeende afpersingsproblemen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. De identiteitsdocumenten van u en uw dochter tonen immers enkel jullie nationaliteit en identiteit aan, die hier echter niet ter discussie staan. Uw belastingkaart heeft geen betrekking op uw asielmotieven als dusdanig. De politieklacht in verband met de afpersing werd reeds besproken. Ook de aangifte van het seksueel misbruik van uw dochter wijzigt niets aan de beoordeling omtrent uw toekomstige vrees in dit verband, evenals het document van de Procuraduria. Het gerechtsdocument over de diefstal van uw wagen bewijst evenmin de actuele vrees die u hierdoor nog zou hebben. Tot slot toont u met het artikel over de verdwijning van uw broer O. (...) geen persoonlijke vrees aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

De middelen zijn als volgt onderbouwd:

"1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling en/of subsidiaire bescherming.

Dat verzoekster zich met deze beslissing van het CGVS niet akkoord kan verklaren.

Zij brengt zelf een volledig coherent verhaal en in geen van beide ondervragingen zijn er noemenswaardige contradicties geweest. Voor de verklaringen van haar nicht Kathy kan zij uiteraard geen verantwoordelijkheid dragen en verzoekster verwijst naar het bovenstaande.

Ook uit de informatie die er over EL Salvador beschikbaar is, zoals

- artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-anation-held-hostage-a-photo-essay>) en
- Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostage-photography/>)
- Rapporten van het HRW (<https://ecoi.net/en/document/2043580.html>)
- Rapporten Amnesty International en het UNCHR
- Rapport Department of State VS

blijkt toch wel de grote problemen in EL Salvador en meer bepaald dat de macht in handen is van de bendes die grote delen van het openbaar leven als het ware reguleren en waar straffeloosheid, criminaliteit, corruptie de norm en waarin zelfs melding gemaakt wordt van het feit dat ook de huidige president de facto samenwerkt met de bendes.

Uit de diverse COI rapporten van zowel voor als na 2020 blijkt toch ook weer dat het de bendes zijn die de macht in handen hebben en dat de rechtsonderhorige in EL Salvador dus geen beroep kan doen op de bescherming van zelfs maar een klein beetje performant staatsapparaat dat van een democratische rechtstaat verwacht kan worden. Het zijn bendes die dus de "orde" handhaven en dit kan niet aanvaard worden in het licht van het EVRM (art. 1,3,5, 8, 15,...) en het BUPO (9.1,12.1, 17.1, 17.2,...) Elke normale denkende en zichzelf respecterende rechtstaat kan niet aanvaarden dat mensen terug gestuurd worden naar een land waar niet de minste bescherming bestaat voor de rechtsonderhorigen.

Daarnaast wordt zelfs niet betwist door het CGVS dat het openbare leven grotendeels gereguleerd wordt door de bendes, hetgeen toch tegen al principes van een democratische rechtsstaat ingaat. IN welke mate men omtrent EL Salvador nog over een land kan spreken alwaar de rechtsonderhorige kan genieten van rechtsbescherming door een erkende overheid, is dan ook een raadsel. Hoe kan men aanvaarden dat men dan ook mensen terugstuurt naar een land waar verzoekster op geen enkele wijze kan genieten van enige rechtsbescherming en dus simpelweg de macht, de willekeur van de mara's moet ondergaan.

Wanneer het CGVS dan zelf erkent dat de terugkerenden wel degelijk behoren tot een sociale groep die moet vrezen voor de afpersing en erger, dan dient men de facto toch wel vast te stellen dat het CGVS zelf erkent dat verzoekster bij een eventuele terugkeer wel degelijk een reële kans maakt om het slachtoffer te worden van willekeurige vervolging door de mara's, dewelke de facto moeten beschouwd worden als deze die het overheidsgezag uitoefenen in een land dat voor 95 % onder hun controle valt.

Verzoekster stelt zich tot slot ook vragen omtrent de geloofwaardigheid van de beslissingen van het CGVS zelf. Uit de cijfers die bekend zijn, blijkt dat tot en met 2019 maar liefst 90 % van de aanvragen voor internationale beschermen van mensen afkomstig uit EL SALVADOR aanvaard werden en dat er bij uw Raad om bovenvermelde redenen ook bijna geen dossiers omtrent EL Salvadorianen aanhangig zijn gemaakt, terwijl er geen enkel bewijs wordt bijgebracht dat de situatie Ondergetekende polste in andere dossiers ook al de interviewers van het CGVS hieromtrent, doch deze moest het antwoord schuldig blijven en snapte zelfs een en ander ook niet.

Dit is dan ook niet enkel te beschouwen als een ernstige schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, doch ook van het gelijkheidsbeginsel, nu personen met gelijke bendegerelateerde problemen voor 2020 op een andere en op geen enkele wijze verantwoorde manier behandeld worden als deze dewelke sedert 2020 internationale bescherming aangevraagd hebben.

Bovendien behoort verzoekster bovendien tot een specifieke sociale groep, meer bepaald kan men toch wel stellen dat zij, in geval van terugkeer, gezien kan worden als lid van de groep van honderdduizenden personen die moesten terugkeren en om die reden een specifiek risico dragen, zijnde dus een grote kans afgeperst te worden door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Ook politiediensten viseren dergelijke personen (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715)

Zelfs in het door het CGVS geciteerde COI rapport van 12.10.2020 wordt deze groep van terugkerende asielzoekers expliciet vermeld als zijnde een groep die een hoog risico heeft om het slachtoffer te zijn van afpersing door de mara's, maar zelfs door corrupte ordehandhavers.

Uit het voorgaande blijkt dan toch wel dat het CGVS blijkbaar enkel naar een aantal voor interpretatie vatbare "tegenstrijdigheden" gezocht heeft ten einde het relaas van verzoekster te ondermijnen.

De objectieve stukken van het dossier werden evenwel simpelweg niet in overweging genomen, niettegenstaande deze toch wel een grotere bewijswaarde moeten toegedicht worden;

Verzoekster meent dan ook dat het CGVS manifest ten onrechte geen rekening hield met zijn volledig dossier en zij wel degelijk aannemelijk maakt dat zij problemen heeft met de mara's die wel degelijk de macht in handen in El Salvador

Eender hoe, uit stukken dewelke verzoekster reeds eerder neerlegde naar aanleiding van het asielrelaas, dit tezamen met het feit dat ze in EL Salvador een goed leven en had en dus geen enkele reden had buiten bendegerelateerde problemen in een land dat gecontroleerd wordt door deze bendes, blijkt dat zij wel degelijk recht heeft op internationale bescherming.

Verzoekster meent dan ook dat zij in casu voldoet aan de voorwaarden ten einde asiel te kunnen verkrijgen en verzoekt uw Raad dan ook de beslissing van het CGVS teniet te doen en hem het asielstatuut te verlenen.

2. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, vraagt verzoekster dat zij de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend.

Verzoeker verwijst wat dit betreft integraal naar haar bovenstaand relaas en dient toch duidelijk vast te stellen dat zij bij een eventuele terugkeer niet enkel haar persoonlijke problemen met de mara's heeft, doch ook deel uitmaakt van een sociale groep met meer risico om het slachtoffer te worden van criminele activiteiten zoals afpersing, moord,.... En dit enkel door de mara's doch ook door corrupte ordehanddragers.

Het is dan ook duidelijk dat bij een eventuele terugkeer verzoekster een reëel risico ernstige schade op te lopen en dat in een land waar zij op geen enkele wijze kan rekenen op bescherming van een daadkrachtige overheid.

Verzoekster valt dan ook minstens onder de definitie van subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met de volgende nieuwe stavingstukken:

- het persartikel "Noodtoestand afgekondigd in El Salvador na 62 bendemoorden in 24 uur" van NOS Nieuws (stuk 1);
- het persartikel "Ongekend bloedig weekend laat zien: in El Salvador is het pact tussen regering en bendes verbroken" van Trouw van 31 maart 2022 (stuk 2);
- het persartikel "U.S. Treasury: El Salvador government negotiated with gangs" van ABC News van 9 december 2021 (stuk 3);
- het persartikel "El Salvador. From bad to worse: Nayib Bukele's split with Washington" van Americas Quarterly van 15 december 2021 (stuk 4);
- het persartikel "62 moorden op 1 dag in El Salvador, parlement roept noodtoestand uit" van VRT NWS van 27 maart 2022 (stuk 5);
- het persartikel "US sanctions El Salvador officials accused of negotiating with gangs" van CNN van 9 december 2021 (stuk 6);
- het persartikel "Asesinan a balazos a un joven de 16 años en Mejicanos" van El Mundo van 4 maart 2022 (stuk 7);
- de Nansen Note 2021/2 "El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag" (stuk 8);
- een persartikel van Diario Libre dat zou handelen over de ontvoering van de broer van verzoekster die al twee jaar vermist is (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/7 van de

Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM, van de richtlijn 2005/85/EG, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 41 van het Handvest, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en deze richtlijn geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat louter het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de geloofwaardigheid van haar vluchtmotief dat zij, evenals haar moeder en haar nicht K., in 2019 afgeperst werd door de bende 18 volledig onderuit wordt gehaald door veelvuldige tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar nicht K., (ii) ook de geloofwaardigheid van haar vrees dat haar ex-partner in geval van terugkeer naar El Salvador haar dochter zal afnemen en bij haar schoonouders zal plaatsen waar zij vreest voor een inwonende oom die haar dochter in 2017 seksueel misbruikte ondermijnd wordt door verschillende elementen en incoherenties, (iii) de andere incidenten die zij aanhaalde niet de aanleiding vormden voor haar vertrek en zij hiervoor geen concrete persoonlijke vrees aantoonde en (iv) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar neergelegde documenten deze beoordeling niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster haalt diverse feiten en gebeurtenissen aan als reden voor haar vertrek uit haar land van herkomst, El Salvador. Zij verklaart vooreerst dat de muren van haar woning in de kolonie Monte Bello in Mejicanos door bendeleden beklad werden met graffiti en dat haar zus bedreigd werd toen zij dat wou overschilderen. Na deze bedreiging zou zij zijn verhuisd naar een huurhuis in de kolonie Miramonte in San Salvador, waar zij tot haar vertrek in 2019 samen met haar moeder en haar dochter zou hebben gewoond. Haar nicht K. zou in juni 2018 bij hen zijn komen wonen nadat haar familie problemen had gekend in haar vorige woonplaats. Twee broers van K. zouden zijn vermoord en haar zus zou zijn ontvoerd. Verzoekster verklaart dat haar nicht K. sinds juli 2019 in de supermarkt van Zacamil begon lastiggevallen te worden door haar collega J., die haar allerlei vragen stelde. K. zou op haar werk ook kleine sommen *renta* hebben moeten betalen aan een lid van de bende 18. In augustus 2019 zou J. aan K. gezegd hebben dat hij het bevel had gekregen van de bende dat zij of haar familie geld moest betalen om verder geen problemen te krijgen. Nadien zou K. gemerkt hebben dat zij door een motor achtervolgd werd en zouden verzoekster en K. hebben gemerkt dat twee mannen op een motor naar hen keken. Verzoekster verklaart verder dat op 22 september 2019 twee bendeleden, een man en een vrouw, naar haar woning kwamen en 1000 dollar eisten. Haar moeder zou onderhandeld hebben dat ze tegen de volgende woensdag 500 dollar zou betalen. Op 25 september 2019 zouden verzoekster en haar moeder het geld op de parking van de supermarkt in Zacamil overhandigd hebben aan hetzelfde bendelid dat aan de woning was gekomen. Het bendelid zou toen gezegd hebben dat hij 5000 dollar wilde tegen 31 oktober 2019, waarop hij hen zou zijn beginnen bedreigen en zou hebben gezegd dat hij wist waar verzoeksters dochter studeerde. In de nacht van 9 op 10 oktober 2019 zouden verzoekster en K. klacht hebben neergelegd tegen de afpersing. Op 19 oktober 2019 vertrok verzoekster samen met haar nicht K. uit El Salvador.

Verzoekster stelt tevens te vrezen dat haar dochter bij terugkeer naar El Salvador van haar zal worden afgenomen omdat zij haar zonder de toestemming van haar ex-partner mee naar België nam. Zij vreest dat haar ex-partner haar dochter bij haar schoonouders zal laten wonen, waar ook haar schoonbroer woont die haar dochter seksueel misbruikte. Zij zou voor dit misbruik in 2017 klacht hebben neergelegd bij de politie, maar na dit incident haar dochter naar haar schoonouders zijn blijven brengen, weliswaar niet meer ongesuperviseerd.

Verzoekster voegt tot slot nog toe dat in 2020 een van haar broers, O. S. M., samen met zijn moeder ontvoerd werd, alsook dat haar neef M. in 2021 ontvoerd werd, maar intussen naar de Verenigde Staten kon vluchten.

Wat betreft haar verklaring dat zij, evenals haar moeder en haar nicht K., in 2019 afgeperst werd door de bende 18, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief volledig onderuit wordt gehaald door veelvuldige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekster aflegde en de verklaringen die haar nicht K. aflegde. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing zou het gaan om tegenstrijdige verklaringen over (i) de plaatsen waar haar nicht K. werd afgeperst, (ii) de persoon die aan haar nicht K. in augustus om een groter bedrag vroeg, (iii) het aantal keren dat zij gevolgd zouden zijn geweest, (iv) het incident waarbij twee mannen op een motor hen nabij een park in het oog hielden, (v) het moment waarop bendeleden naar hun woning kwamen om geld te eisen, het bedrag dat deze bendeleden vroegen en de identiteit van deze bendeleden, (vi) wie de 500 dollar ging betalen en (vii) de kwestie of K. na de betaling van 500 dollar nog in Zacamil bleef werken. Daarnaast overweegt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het bedenkelijk is dat verzoekster en K. al in augustus, nog voordat bendeleden geld waren komen vragen aan hun woning, de paspoorten aanvroegen en hun vertrek regelden.

Wat betreft haar vrees dat haar ex-partner in geval van terugkeer naar El Salvador haar dochter zal afnemen en bij haar schoonouders zal plaatsen waar een oom inwoont die haar dochter in 2017 seksueel misbruikte, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de geloofwaardigheid hiervan ondermijnd

wordt door verschillende elementen en incoherenties. De adjunct-commissaris-generaal overwoog wat dit betreft dat (i) verzoekster stelde dat deze problemen niet de aanleiding vormden voor haar vertrek uit El Salvador in 2019, dat (ii) verzoekster in het verleden een zekere vorm van bescherming heeft genoten vanwege de autoriteiten, dat (iii) het verbaast dat verzoekster contact blijft onderhouden met haar schoonfamilie en dat zij haar dochter, na een pauze van zes maanden volgend op het incident met haar ex-schoonbroer, verder naar de woning van haar schoonouders bleef brengen ondanks het feit dat haar ex-schoonbroer daar nog steeds woonde, dat (iv) het weinig coherent is dat de schoonouders van verzoekster er in 2014 wel voor zorgden dat verzoeksters ex-partner uit de gevangenis vrijkwam, maar dan later wel verzoeksters kant zouden kiezen door haar (financieel) te ondersteunen zodat zij en haar dochter het land zonder zijn toestemming konden verlaten, dat (v) verzoeksters vrees dat zij haar dochter zou moeten afstaan aan haar grootouders een hypothetische bewering betreft die niet concreet wordt gestaafd en bovendien niet strookt met het feit dat zij verzoekster steunden om haar dochter zonder toestemming van haar vader, maar via de *Procuraduria* uit het land mee te nemen en verzoekster daartoe ook financieel ondersteunden, dat (vi) nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt hoe machtig haar ex-partner werkelijk is en hoe hij er in zou slagen haar dochter van haar af te nemen, dat (vii) verzoekster zelf nooit meer contact heeft gehad met de vader van haar dochter sinds zijn vertrek uit El Salvador in 2014, behoudens een keer in 2020 toen haar dochter in België een ongeluk kreeg, waarbij hij niet bedreigd had haar kind van haar af te nemen en dat (viii) verzoekster spontaan contact blijft houden met de ouders van de vader van haar dochter.

Wat betreft de bedreiging van verzoeksters zus nadat zij graffiti op hun huis had overschilderd, wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekster daarna verhuisde naar de kolonie Miramonte en verklaarde nadien nooit nog problemen te hebben gehad naar aanleiding van dit incident, noch door het feit dat haar oude adres op haar DUI bleef staan na haar verhuis. Wat betreft de diefstal van een van verzoeksters huurauto's door een crimineel die verzoekster bedreigde en waarvoor een rechtszaak werd opgestart, wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekster stelde te denken dat die persoon nog steeds in de gevangenis zit, dat verzoekster geen concrete aanwijzingen heeft om te vrezen dat die persoon haar via contacten met bendeleden zou laten vermoorden of haar iets zou aandoen als hij vrijkomt en dat dit incident niet de aanleiding vormde voor haar vertrek uit El Salvador. Wat betreft de verkrachting, enkele diefstallen in het huis van verzoeksters grootmoeder, het incident waarbij men wapens naar verzoekster en haar broers gericht heeft, de ontvoering en ontsnapping van verzoeksters neef M. in 2021 en de ontvoering van verzoeksters broer O., wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekster er niet in slaagt een persoonlijke toekomstige vrees aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat zij zich met deze beslissing niet akkoord kan verklaren, tot het poneren dat zij zelf een volledig coherent verhaal brengt, dat er in geen van beide ondervragingen noemenswaardige contradicties zijn geweest en dat zij geen verantwoordelijkheid kan dragen voor de verklaringen van haar nicht, tot het minimaliseren van de vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal, tot het verwijzen naar algemene landeninformatie over problemen met bendes in El Salvador, tot het beweren dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) enkel naar een aantal voor interpretatie vatbare tegenstrijdigheden gezocht heeft om haar relaas te ondermijnen en geen rekening heeft gehouden met haar volledig dossier en tot het tegenspreken dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen heeft met de "*mara's*" die de macht in handen hebben in El Salvador, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster in haar feitenrelaas nog laat gelden dat zij uiteraard niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor een aantal discrepanties in de verklaringen van haar nicht en dat men ondertussen twee jaar na de feiten is, zodat het mogelijk is dat men zich niet alle details nog perfect kan herinneren, dient te worden benadrukt dat verzoekster en haar nicht zich beroepen op hetzelfde vluchtmotief en dat van hen dan ook eensluidende verklaringen mogen worden verwacht over elementen die raken aan de kern van hun gemeenschappelijk relaas, ook wanneer zij twee jaar na de vermeende feiten hierover worden gehoord in het kader van hun respectieve verzoeken tot internationale bescherming. De aangehaalde feiten blijken niet dermate ver in het verleden te liggen dat het loutere tijdsverloop zou kunnen verklaren of verschonen dat hun verklaringen daarover dermate uiteenlopen.

Waar zij in haar feitenrelaas betoogt dat haar niet er niet altijd bij was op het moment van de feiten en dat haar niet op 22 september 2019 wel aanwezig was in het huis maar met haar dochter naar een andere kamer was gegaan, “zodat zij mogelijkerwijze niet alles perfect gehoord heeft”, gaat verzoekster eraan voorbij dat haar niet verklaard heeft dat de feiten van die avond haar nadien werden naverteld (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters niet van 10 mei 2021, p. 10). Gelet op de grote discrepantie tussen de genoemde bedragen, is het niet aannemelijk dat verzoeksters niet “*diverse bedragen door elkaar haalt*”.

Voor zover verzoekster in haar feitenrelaas beweert dat de afspraak op 25 september 2019 om vijfhonderd dollar te overhandigen aan het shoppingcenter waar haar nicht K. werkte plaatsvond nadat K. daar gedaan had met werken en dat K. er dus bij was op het moment dat de enveloppe met geld werd afgegeven, herhaalt zij in essentie de verklaringen die zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud heeft afgelegd na confrontatie met het feit dat K. eerder verklaarde erbij te zijn geweest toen het geld werd afgegeven. Deze uitleg is onverenigbaar met de verklaringen die K. hierover tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd, met name dat zij niet wist waar het geld juist werd afgegeven aangezien zij moest blijven werken en dat de bendeleden expliciet zouden hebben gezegd dat verzoekster het geld moest brengen (adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters niet van 10 mei 2021, p. 15).

Verzoekster betwist voorts in haar feitenrelaas nog dat er een contradictie zou zijn tussen haar verklaringen en die van haar nicht K. over de kwestie of K. na de betaling van 500 dollar nog in Zacamil bleef werken en stelt dat het niet is omdat men een transfer aanvraagt, dat deze op dat moment al volledig in orde is en dit niet uitsluit dat men daar nog werkt in afwachting van een oplossing. De Raad merkt op dat indien K. een overplaatsing zou hebben aangevraagd en ook daadwerkelijk verkregen, zoals blijkt uit haar verklaringen, verzoekster hiervan op de hoogte mag worden geacht, *quod non*. Verzoekster verklaarde dat hoewel haar nicht naar verschillende supermarkten werd uitgestuurd, zij tot aan haar vertrek in de supermarkt in Zacamil is blijven werken, en repte met geen woord over enige overplaatsing (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 12-13). Haar nicht sprak zichzelf overigens tegen waar zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS voorhield dat haar werkgever instemde met de gevraagde overplaatsing en haar naar Zona Rossa stuurde, wat volgens haar heel ver was (adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters niet van 10 mei 2021, p. 15), doch tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud liet optekenen dat de plek naar waar zij werd overgeplaatst dichtbij was en dit de enige oplossing was die het bedrijf voor haar kon vinden (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters niet van 5 juli 2021, p. 11).

De Raad volgt tevens de adjunct-commissaris-generaal waar zij in de bestreden beslissing voorts opmerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoekster louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en dat zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting:

“*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers

van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, kan uit lezing van de bovenstaande motieven niet blijken dat de adjunct-commissaris-generaal zelf erkent "dat de terugkerenden wel degelijk behoren tot een sociale groep die moet vrezen voor de afpersing en erger", laat staan dat de adjunct-commissaris-generaal zou erkennen "dat verzoekster bij een eventuele terugkeer wel degelijk een reële kans maakt om het slachtoffer te worden van willekeurige vervolging door de mara's". Opdat sprake is van het behoren tot een welbepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, dienen de leden van deze groep een aangeboren kenmerk te vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond te hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof te delen dat voor hun identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en dient deze groep in het betrokken land een eigen identiteit te hebben omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Door te stellen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst "gezien kan worden als lid van de groep van honderdduizenden personen die moesten terugkeren en om die reden een specifiek risico dragen, zijnde dus een grote kans afgeperst te worden door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf", toont verzoekster niet aan dat deze cumulatieve voorwaarden in haar hoofde vervuld zijn. Bovendien maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van afpersing door de bendes dan voor haar vertrek omdat zij beschouwd zou worden over financiële middelen te beschikken wegens haar verblijf in het buitenland. Zoals blijkt uit haar verklaringen, en door haar ook wordt benadrukt in haar verzoekschrift, is verzoekster afkomstig uit een gegoede familie die verschillende woningen in eigendom heeft en op geen enkele wijze financiële problemen kende. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe haar verblijf in het buitenland haar financiële waarde in de ogen van bendeleden zou verhogen en dat zij om die reden bij terugkeer zou worden afgeperst. Hoger is uitvoerig uiteengezet waarom aan de afpersingspraktijken waarvan verzoekster, haar moeder en haar nicht K. in 2019 het slachtoffer zouden zijn geworden geen geloof kan worden gehecht. De loutere mogelijkheid om bij terugkeer naar haar land van herkomst in aanraking te komen met afpersing door bendes of corrupte ordehandhavers volstaat niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde aan te tonen.

De documenten die verzoekster in de loop van haar administratieve procedure heeft neergelegd, zijn niet van aard een ander licht te werpen op de appreciatie van haar vluchtmotieven. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"De identiteitsdocumenten van u en uw dochter tonen immers enkel jullie nationaliteit en identiteit aan, die hier echter niet ter discussie staan. Uw belastingkaart heeft geen betrekking op uw asielmotieven als dusdanig. De politieklacht in verband met de afpersing werd reeds besproken. Ook de aangifte van het

seksueel misbruik van uw dochter wijzigt niets aan de beoordeling omtrent uw toekomstige vrees in dit verband, evenals het document van de Procuraduria. Het gerechtsdocument over de diefstal van uw wagen bewijst evenmin de actuele vrees die u hierdoor nog zou hebben. Tot slot toont u met het artikel over de verdwijning van uw broer O. (...) geen persoonlijke vrees aan."

Uit de bovenstaande motivering, die steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal de stukken die verzoekster heeft neergelegd ter ondersteuning van haar relaas, wel degelijk in overweging heeft genomen, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift beweert. Verzoekster weerlegt of ontkracht deze pertinente motieven niet, waardoor zij onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de door haar neergelegde fotokopie van de aangifte die zij in 2017 zou hebben ingediend tegen haar ex-schoonbroer, wijst verzoekster er in haar feitenrelaas op dat niet haar vader deze klacht indiende, zoals de adjunct-commissaris-generaal volgens haar ten onrechte beweert, doch zijzelf, en dat haar vader louter een origineel afschrift is gaan ophalen nadat zij problemen kreeg. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeksters vader deze aangifte zou hebben ingediend. De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing wel op dat het feit dat verzoekster haar vader naar de politie stuurt om enkel de eerder ingediende klacht tegen haar ex-schoonbroer te gaan zoeken vragen doet rijzen bij de ernst van haar pogingen om bescherming te zoeken tegen haar ex-schoonbroer, rekening houdend met het feit dat de politie in het verleden wel actie ondernomen heeft tegen haar ex-partner. Verzoekster weerlegt of ontkracht deze pertinente overweging niet.

De stukken die verzoekster bij de door haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, vermogen evenmin afbreuk te doen aan de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen over haar persoonlijk relaas. Het persartikel omtrent de ontvoering van haar broer die al twee jaar zou zijn vermist (aanvullende nota, stuk 9) werd door haar reeds neergelegd in de loop van de administratieve procedure en de adjunct-commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekster hiermee geen persoonlijke vrees aantoonde. Dat verzoekster dit stuk nogmaals voegt als bijlage bij haar aanvullende nota, werpt hierop geen ander licht. Het artikel in het Spaans dat zou gaan over een recente moord die in verzoeksters wijk zou hebben plaatsgevonden (aanvullende nota, stuk 7) gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. De overige gevoegde persartikels en de Nansen Note 2021/2 "*El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*" (aanvullende nota, stukken 1-6 en 8) zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op de persoon van verzoekster, zodat zij niet kunnen dienen om de door verzoekster aangevoerde persoonlijke problemen *in concreto* te staven.

Nu verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zij een daadwerkelijke nood aan bescherming heeft omwille van de door haar aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador, is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* niet relevant. Voorts heeft de algemene kritiek in het verzoekschrift op de verandering in het beleid van het CGVS met betrekking tot beschermingsverzoeken van Salvadoranen geen uitstaans met de (motieven van de) *in casu* bestreden beslissing en is zij bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt in dit verband dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek. Voor zover verzoekster nog betoogt dat zij in haar land van herkomst niet over een intern vluchtalternatief beschikt en de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten niet kan genieten, wijst de Raad erop dat vermits zij geen daadwerkelijke nood aan bescherming aantoonde, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst en naar een intern vluchtalternatief irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan haar voorgehouden vluchtmotieven en vrees geen geloof kan worden gehecht en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bij de aanvullende nota die verzoekster ter terechtzitting neerlegt worden persartikels gevoegd over de noodtoestand die op 26 maart 2022 in El Salvador voor één maand werd uitgeroepen nadat er 62 moorden plaatsvonden op één dag, of 89 moorden in een weekend (aanvullende nota, stukken 1 en 2). Deze plotse toename van het aantal moorden blijkt echter een eenmalige gebeurtenis te zijn. Verzoekster toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN